

Een niche kiezen en beginnen

Een niche kiezen en beginnen

Je moet een niche kiezen, gewoon beginnen en als iets niet bevalt dan gooi je het weer weg. Dat is het advies van een collega die al langer blogt. Ik volg die woorden en kies mijn klein en afgebakend onderwerp.

Rust en onrust

Met Facebook heb ik niet zo veel. Dat heeft mijn leven niet veranderd. Bloggen en twitteren wel. Ik word onrustig als ik al een week niet geschreven heb. De woorden stapelen zich op, dringen in mijn hoofd. Rust keert terug als de zinnen op het scherm staan.

Verslaving

Ik lijk wel verslaafd aan de blogstatistieken. Mijn twitteraccount check ik ook meerdere keren per dag. Dat alles onder het mom: even kijken of ik nog besta. En als ik een hele week geen reactie of mention krijg en ook niet geretweet wordt, dan is dat het begin van het einde van mijn e-bestaan. Toch?

Anderen

Want anderen bevestigen mijn blog- en twitterbestaan. De blogbezoeker leest en dat levert die statistiekcijfers op. Wie ben je, ik heb al een beetje een beeld van jou. Maak het eens compleet, vraagt iemand me laatst.

Maar het weblog gaat niet om mij. Het gaat mij om de lezer. Hem van informatie voorzien. Die ander inspireren of aan het denken zetten.

Te klein onderwerp?

Mijn weblog is zo klein dat ik geen kans maak om mee te schrijven aan een crowdsourcedproject voor een handboek sociale media. U schrijft zelf dat u niet zo veel bezoekers heeft, laat de redactie me weten.

De jury van een websitewedstrijd formuleert dat het beter is om te bloggen met een groepje mensen. Eén persoon is te kwetsbaar. Dat maakt mijn schrijverijen bij voorbaat mislukt. Ik doe het immers alleen.

Geen link

De uitgever van een tijdschrift over mijn onderwerp kijkt me aan alsof ik gek ben. Wat, is er een leek die uit liefde schrijft over het onderwerp waar zij hun geld mee verdienen? Er komt geen link van hun website naar mijn blog. Ook niet op de website van een organisatie met een gidsfunctie voor mensen die zich bezighouden met mijn onderwerp.

Eén persoon vindt mijn weblog een tijdje interessant genoeg om er naar te linken. Maar als ik eens drie weken niet schrijf wordt de link verwijderd. De wedstrijdjury krijgt gelijk.

Stoppen

Zal ik maar stoppen? Het internet hangt immers van linken aan elkaar. En er zijn nu nog twee websites die naar mijn weblog linken.

Ontmoeting

Maar ja, de ontmoetingen die mijn digitale ik maakt met echte mensen zijn zo fijn en verrijkend. Die

ander en ik kennen elkaar al een beetje en we kunnen zo het diepe in.

Zonder het bloggen had ik die ene vrouw nooit ontmoet. Soms zegt ze streng: je schrijft voor een heel goed doel. Volhouden hoor, opschrijven die observaties.

En dan komt er een tweet: die laatste blogtekst, ging dat soms over ons? Wij hebben ook problemen zoals jij ze beschrijft.

Nee, bloggen draait niet om mij maar mijn inspanningen doen ertoe. De ander bevestigt mij in mijn digitaal bestaan. Dat is genoeg.

Andrea van Boven

Kindernevendienst.wordpress.com

Over mijn niche

Weet je hoeveel stromingen er zijn in kerkelijk Nederland? Een klein aantal daarvan kent een kindernevendienst. Kinderen van 4 -12 jaar verlaten de kerkruijnte tijdens de preek. Zij gaan op hun niveau met de betekenis van bijbelverhalen aan de slag. Onder leiding van een vrijwilliger. Ik ben zo'n kindernevendienstleidster. Kindernevendienst is een onderdeel van het christelijk jongerenwerk en mijn niche.